

'Vannessa's verhalen zijn echt en uit het hart.'

★★★★★ *Hebban.nl*

Vannessa Thuyns

Voet op eigen bodem

Lukt het Cat haar eigen pad
te blijven volgen?

Voet op eigen bodem

**Vannessa
Thuyns**

*Voet op
eigen bodem*

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN ebook 9789032520069
ISBN audiobook 9789032520076
ISBN paperback 9789032520342
NUR 340 / 301
© 2023 Vanessa Thuyns
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Home is where people notice when you are not there.

– Aleksandar Hemon

HOOFDSTUK 1

Luid toeterend parkeert Lieke haar glanzende Mini Cooper op een taxistandplaats. ‘Hé lekker ding, heb je een lift nodig?’

Ik ken niemand die zo recht voor z’n raap is en zo hard om haar eigen grapjes lacht als zij. Dat kan irritant zijn, maar in het geval van mijn mij altijd goedgezinde vriendin werkt het eerder aanstekelijk. Wanneer ze uitstapt en met gespreide armen op me afloopt zet ik mijn backpack op de grond.

‘Wauw Cat, je bent zo bruin en je hebt allemaal lieve sproetjes rond je neus. O man, iedereen in Nederland snakt naar de zomer en wat warmte.’

Mijn omhelzing is een stuk terughoudender dan die van haar, maar mijn mufte geur van achtentwintig uur reizen lijkt de fris ruikende Lieke niets uit te maken. Ze drukt me stevig tegen haar kasjmieren vestje aan en zucht diep. ‘Het is zo bizar, ik kan niet geloven dat het anderhalf jaar geleden is dat we elkaar voor het laatst hebben gezien. Toen was ik halverwege mijn zwangerschap, weet je nog? Ik kan niet wachten tot je mijn kleine Nina eindelijk live gaat zien.’ Ze duwt zichzelf een stukje naar achter en kijkt me onderzoekend aan. ‘Serieus, je ziet er echt goed uit.’

‘Ik ben ook zo benieuwd naar Nina,’ zeg ik. ‘En dank voor het compliment, maar zo voel ik me niet. Ik ben gaar, overprikkeld door allerlei praatgrage medereizigers, en ik heb een beetje last van mijn maag.’

Ze zet haar grote zonnebril op haar hoofd. ‘Laat me raden? Zuid-Amerikaanse busritten zonder airco en vijftien uur vliegen met lange tussenstops?’

‘Jep, en dat in combinatie met vliegtuigvoedsel.’

Ze trekt een vies gezicht, pakt mijn rugzak van de grond en gooit die in één beweging achter in haar auto. ‘Gelukkig ben je nu in goede handen.’

Met een pijnlijke blik volg ik haar actie. Hopelijk heeft de porseleinen Mexicaanse klok die ik voor mijn ouders heb meegenomen het overleefd.

‘Maar, eh... kan het ook zijn dat je zenuwachtig bent? O, we praten verder in de auto, er komt een taxi aan.’

‘Zenuwachtig?’ Ik kijk haar even vragend aan voordat ik instap.

‘Ja, hallo zeg, dat snap je toch wel. Ik zou echt op zijn van de zenuwen. Je vader heeft op het randje van de dood gestaan en het is nou niet alsof jullie zo leuk uit elkaar zijn gegaan. En Ralph, heb je die trouwens al gesproken? Die snakt vast ook naar antwoorden.’

Gekweld bijt ik op mijn lip, en omdat er ter plekke een weeïg gevoel in mijn buik opborrelt druk ik het raampje omlaag en haal een paar keer diep adem. Het helpt meteen.

Er loopt een horde toeristen van de veerpont naar het station, een aantal geïrriteerde fietsers probeert zich erdoorheen te wurmen. Ik leun lichtjes voorover en bekijk het ooit zo charmante Centraal Station dat er nu uitziet als één groot winkelcentrum. Amsterdam heeft zich behoorlijk ontwikkeld tijdens mijn afwezigheid.

‘Wil je vanavond mijn auto lenen om naar Zeist te gaan?’

Ze is zo voortvarend dat ik bijna niet durf te zeggen dat ik iets geheel anders in mijn hoofd heb. Ik schraap mijn keel: ‘Nou ehm, het zit zo, ik had een ander plan,’ begin ik omzichtig. ‘Ik ga morgen pas naar mijn ouders, want i -’

‘Trut!’

‘Pardon,’ zeg ik overdonderd.

‘Nee, die sufferd daar.’ Lieke geeft een pets op de claxon en schudt haar hoofd. Een vrouw op een e-bike steekt haar middelvinger op en neemt snel weer het fietspad in plaats van de autoweg. ‘Domme doos. Maar goed, je wilde morgen pas gaan... want?’

‘Ehmm, want ik, eh...’ stamel ik, ‘ik moet echt eerst even slapen voordat ik mijn vader en moeder aankan.’

‘En gingen ze daarmee akkoord?’ zegt ze verontwaardigd.

‘Ja.’

‘Huh, zomaar een ja?’ Achter die grote Gucci-bril kan ik haar ogen niet zien, maar die moeten zich nu vernauwen.

‘Oké, eerlijk gezegd denken ze dat ik pas morgen aankom.’

‘Cat van Vleuten, dat kun je niet maken.’

‘Je hebt mijn ouders toch niet gesproken over mijn aankomst-datum?’

‘Natuurlijk niet, wees maar niet bang.’ Ze klinkt eerder sarcastisch dan begripvol. ‘Je snapt dat dit typisch een voorbeeld is van uitstelgedrag en daar wordt niemand beter van. Doe dat nou niet.’

‘Lieke, doe me een lol, ik heb gewoon wat meer tijd nodig,’ vuur ik enigszins kattig terug.

‘Relax, ik sta aan jouw kant. Heb ik altijd gedaan, weet je nog?’

‘Ja, dat weet ik.’ Ik adem hoorbaar uit. ‘Sorry.’

‘En ik weet ook dat je er anders over denkt, maar je ouders zullen dolblij zijn je weer te zien na al die tijd.’

‘Dolblij?’ Ik moet mijn best doen het niet uit te proesten.

‘Nou ja, misschien is “dolblij” wat overdreven, maar wie weet hebben ze je het allemaal wel vergeven. Hoppa, zand erover.’ Ze zet de radio iets harder wanneer het journaal begint, maar het nieuws kan me gestolen worden. Het is altijd negatief en ik heb genoeg eigen gedoe om mee te dealen.

We rijden door de IJtunnel richting Barnshoeve, een gehucht tussen Broek in Waterland en Monnickendam. Als ik Lieke moet geloven is dit het walhalla onder de rook van Amsterdam. Zodra zij en haar man Ian hadden aangekondigd zwanger te zijn, veruilden ze hun tweekamerappartement in de Amsterdamse Pijp voor een ruime twee-onder-een-kapwoning in dit dorp. Ik zak onderuit en bekijk het vlakke boerenlandschap van Noord-Holland: gras in alle soorten tinten groen, een kudde zwart-witte koeien en een tractor die midden in het weiland stilstaat of daar is neergezet als kunstobject. Een typisch Nederlands plaatje, wat zeker z'n charme heeft, maar ik kan het niet helpen om met een vleugje heimwee terug te denken aan Peru. Drie dagen geleden liep ik nog door Barranco, de creatieve wijk aan de rand van wereldstad Lima. Ik wandelde met een café con leche over de indrukwekkende Puente de los Suspiros toen mijn moeder belde. Ik wist meteen dat er iets mis was, omdat ons contact zich normaal beperkt tot hooguit een of twee mailtjes per maand. Toen ik opnam, riep ze direct: 'Catherina, ik probeer je al dagen te bereiken.'

'Rustig mam, er zijn nou eenmaal geen wifipalen naast de Gocta waterval.'

Maar mijn moeder had geen boodschap aan het feit dat ik midden in het regenwoud zat en daarom onbereikbaar was geweest.

'Ik ben serieus. Je vader heeft een hartoperatie gehad.'

'Echt? O shit,' was het enige wat ik kon uitbrengen. Ik drukte mijn mobiel extra hard tegen mijn oor en stopte mijn vinger in mijn andere oor om niets te missen van haar woordenvloed. Ze gooide het hele verhaal er in een keer uit.

'Papa is zes dagen geleden door de ambulance opgehaald vanwege pijn op de borst en hevige kortademigheid. Na de operatie mocht hij gelukkig snel van de ic af en nu moet hij thuis verder

herstellen van die bypassoperatie. Hij heeft het zwaar en voelt zich werkelijk afschuwelijk.’

De volgende tien minuten huilde mijn moeder aan één stuk door en bracht ze me op de hoogte van allerlei complicaties en mogelijke herstelproblemen na een hartinfarct. Ze eindigde haar verhaal met het nieuws dat ze zelf ook al een keer hartkloppingen had gehad.

‘Catherina, je moet per direct terugkomen.’

‘Ehm... ik, eh...’ bracht ik moeizaam uit.

‘Wie moet hem anders de komende vier maanden naar het revalidatiecentrum in Amsterdam brengen en assisteren? Ik heb geen rijbewijs.’

Mijn hoofd begon meteen overuren te maken. Ik wilde helemaal niet terug naar Nederland. Ik had andere plannen. Ik zou eerst parttime administratief werk doen voor een Nederlands baggerbedrijf in Panama om weer wat geld te verdienen en daarna zou een lokale inwoner me een rondleiding geven door de stad Arequipa.

‘Papa heeft je hulp nodig,’ zei mijn moeder na een lange stilte. ‘Hij wil per se naar Amsterdam omdat hij daar is geopereerd en ze daar gespecialiseerd zijn. Gun hem dat nou.’

‘Is papa niet beter af met een verpleegkundige dan met mij? Kun je niemand inhuren?’ Het kwam er onbedoeld hard uit dat ik zelf schrok van mijn gevoelloze reactie. Hoe egoïstisch kon ik zijn?

‘Papa was bijna dood. Ik heb hem zien liggen in de badkamer en krijg dat beeld niet meer uit mijn hoofd. Wat als hem dat nog een keer gebeurt en wat als...’

Toen ik mijn moeders stem opnieuw hoorde breken, kon ik niet anders dan zeggen: ‘Sorry mam, rustig maar, ik kom terug naar Nederland.’

Dus nog geen uur later kocht ik een veel te duur ticket, overigens volledig betaald door mijn ouders, en drie dagen later stapte

ik in een Uber op weg naar luchthaven Jorge Chávez. Toen ik Lieke belde dat ik terug zou komen naar ons koude kikkerlandje, had ze mijn moeder al gesproken en bood ze aan me op te halen van Amsterdam Centraal. Ik vertelde haar ook in alle eerlijkheid dat de gedachte dat ik weer tijdelijk bij mijn ouders zou gaan wonen, me al in Peru deed hyperventileren. Ze stond perplex van mijn kille houding jegens mijn ouders, maar bedacht tegelijkertijd een plan. Een plan voor de komende maanden, waar heel veel mensen mee geholpen zouden zijn.

‘Welkom in Barnshoeve!’ Lieke draait de radio zachter en wijst naar links. ‘Mijn huis is achter dit park, maar wat wil je? Eerst naar je tijdelijke onderkomen? Viv en Menno wonen hier vlakbij. Misschien is dat eigenlijk wel handiger, want bij mij thuis is de schoonmaakster nu bezig.’

‘Ik vind alles prima, als ik maar even kan douchen.’ Ik ga recht-op zitten en kijk naar het vele groen om ons heen. ‘Mooi zeg, waar is eigenlijk het centrum?’

Ze schiet in de lach. ‘Dat is een groot woord. Barnshoeve heeft nog geen tweeduizend inwoners. Er is een parkje, een verzorgingstehuis en verder bestaat het dorp uit één lange straat met een basisschool en een kruidenier. Heerlijk brood hoor, en hij verkoopt een aantal andere belangrijke dingen, maar wel voor veel te veel geld.’

‘Het is een charmant dorp.’ Ik zwaai vriendelijk naar een netjes geklede oude man op een bankje. Hij kijkt niet heel vriendelijk maar tilt wel zijn hoed op als begroeting.

‘Het is absoluut charmant en de mensen zijn bijna allemaal import uit Amsterdam. We ervaren hier dat echte buurtgevoel. Weet je wel, dat wat we vroeger in Zeist ook hadden. Het is gewoon een heerlijke plek om te wonen en in dat park doe ik trouwens met een paar meiden regelmatig aan poweryoga.’

‘Schilder je ook nog weleens?’ vraag ik.

‘Haha, je maakt een grapje zeker. Sinds Nina er is, heb ik bijna geen kwast meer aangeraakt. Een kind hebben is ontzettend veel werk en Ian zit voor de helft van de week in Brussel. Maar begrijp me niet verkeerd; Ik vind het fijn om veel bij Nina te zijn.’

‘Het moederschap lijkt me een mooie baan en zo te horen is het ook uitdagend genoeg.’

‘Absoluut, maar ik ben wel blij dat ik af en toe wat freelancewerk kan doen voor Viv, anders zou ik gillend gek worden.’

‘Als je een keer iets voor jezelf wil doen, zoals schilderen, kan ik ook op Nina passen.’

‘Dat is lief van je.’ Lieke trekt de handrem hardhandig op en zet de motor uit. ‘Dit is het einde van de Hoofdstraat, dus *we have arrived!*’ Ze fatsoeneert haar haar in de achteruitkijkspiegel en zegt met veel opwinding: ‘O Cat, ik weet dat je een kort kennismakingsgesprek hebt gehad via Skype met Viv en Menno, maar in het echt zul je ze nóg leuker vinden. Viv is echt een selfmade woman, een ambitieuze vrouw met heel veel talenten. Ze runt een geweldige business. Echt zo inspirerend.’

Voordat ik kan vragen wat voor ‘geweldige business’ Viv ook alweer runt, praat Lieke alweer honderduit over Menno.

‘En naast dat Menno waanzinnig sympathiek en *drop dead gorgeous* is, heeft hij met zijn architectenbureau een kwart van de gebouwen op de Zuidas ontworpen.’

‘Dat klinkt allemaal heel positief.’ Bijna een beetje té denk ik erachteraan, maar dat zeg ik niet hardop. ‘En hun kinderen? Menno en Viv hadden geen slecht woord over ze te zeggen. Gelukkig maar, maar is dat realistisch?’

‘Luus en Finn zijn ook lief en... bijzonder. Echt... ehm... leuke jongens om op te passen.’ Omdat ze er een beetje ontwijkend bij

glimlacht, mompel ik achterdochtig: ‘Oké dan, ik ben benieuwd. Luus is acht toch?’

‘Ja en hij is superslim. Het zal me niets verbazen als hij een klas over mag slaan. Finn is een heerlijke kleuter van vijf. Een rustig jochie. Nina is gek op hem.’

‘Rustig dus, mmm, dat klinkt goed.’

‘Ja, hij... nou ja, hij praat niet echt.’

‘Wat bedoel je?’

‘Gewoon. Hij heeft denk ik geen behoefte om iets te zeggen.’

‘Huh?’ Ik draai mijn bovenlijf naar haar toe. ‘Daar hebben ze me niets over verteld.’

‘Nou weet je, laat het allemaal maar op je afkomen. Ga je mee?’ Lieke heeft duidelijk geen zin in mijn vragen en voordat ik nog iets kan zeggen, is ze al uitgestapt.

In dit soort geheimzinnig gedoe heb ik dus absoluut geen zin. Mijn leven bestond de afgelopen anderhalf jaar uit onthaasten en op mijn dooie gemakje de wereld verkennen. Dat ging me supergoed af. Ik heb geen idee waar ik nu precies terecht ben gekomen, maar één ding weet ik zeker en ik zal het voor mezelf blijven herhalen: zodra mijn vader de revalidatieperiode positief heeft afgerond en mijn goedbetaalde oppasklus hier eindigt, vlieg ik zo snel mogelijk naar de Panamese San Blas eilanden. Die staan als volgende plek van bestemming op mijn lijstje.

HOOFDSTUK 2

‘Dit is ook meteen het mooiste en oudste huis van Barnshoeve.’ Lieke opent het stalen tuinhek en houdt het voor me open. ‘Behoorlijk Pipi Langkous-achtig toch?’

Ik knik bevestigend en staar naar de prachtige struik rode rozen die al in volle bloei staat. Ik kan niet anders zeggen dan dat het een indrukwekkend huis is. Het is hoog en de buitenkant is helemaal van crèmekleurig hout. Zo’n soort huis waar ik altijd van heb gezegd dat ik er wil wonen als ik groot ben.

Over een pad van kinderkopjes die in allerlei creatieve vormen zijn gerangschikt, lopen we door de kleine voortuin naar de deur. Als Lieke op de bel drukt, kijkt ze met enige trots door het woonkamerraam. Zij heeft haar eigen ‘grotemensenhuis’ iets verderop in dit dorp gevonden. Er hangen twee naambordjes naast de voordeur. Op het ene staat: Viv Events & Public Relations, en op het andere bordje staan de namen van het gezin: Menno, Vivian, Luus en Finn Karstens.

‘Vivvvv,’ roept Lieke overdreven uit, wanneer de blonde vrouw des huizes de deur opent. Qua postuur is ze net zo groot als ik, maar met haar zelfverzekerde blik en charismatische verschijning lijkt ze een kop groter. Mijn lange bruine haar en afgetrapte gypsen zijn al tijden toe aan een wasbeurt en ik ben blij dat ik vlak voordat we landden op Schiphol nog wat mascara heb opgedaan.

Als Lieke me aanstoot en vol enthousiasme zegt: ‘Dit is Cat,’ ga ik automatisch rechtop staan

Viv lacht hartelijk en pakt mijn uitgestoken hand met twee handen vast. Haar handen voelen zacht, precies zoals je kunt verwachten van een elegante dame. ‘Wat goed je hier te zien en wat een geluk dat je mijn incapabele oppas tot de zomervakantie kunt vervangen. Duizendmaal dank. Ik had het al gezegd tijdens ons videogesprek, maar Menno en ik hadden meteen een goed gevoel over je. Je bent een geschenk uit de hemel.’ Direct slaat ze haar hand voor haar mond en knippert met haar ogen alsof ze schrikt van het daglicht. ‘O sorry, dat kwam misschien een beetje gevoel-loos over. Lieke heeft me uiteraard ook verteld over je vaders gezondheid. Wat ontzettend vervelend allemaal.’

‘Dank je, dat is precies wat het is,’ zeg ik bedeesd.

‘Hopelijk heb je naast al die zorgen en de zorg voor je vader een leuke tijd bij ons.’ Haar semibekakte, hese stem doet me denken aan een student die tot in de late uren heeft gedanst en gezopen. Viv grijpt naar haar mobiel, die aan een gouden ketting vastzit en tegen haar heup bungelt. ‘Kak, een appje van Menno. Hij heeft een spoedvergadering en is pas om negen uur thuis. Ongelooflijk, hij weet dat Lieke en ik vanavond twee locaties voor een bruiloft moeten bekijken. Wat een rotstreek. Nu kan ik het allemaal weer oplossen.’

‘En Ian kan ons ook niet helpen; Hij is met Nina naar zijn ouders in Heerhugowaard.’ Lieke pakt ook haar mobiel erbij en zegt met een pruilip: ‘En we moeten denk ik echt over een halfuur al weg, ik hoorde net op de radio dat er een dikke file richting Amersfoort is.’

Het valt me op dat Lieke en Viv dezelfde kledingstijl hebben: skinny jeans, pastelkleurige blouse en pumps. Daarnaast praten ze allebei ook heel snel. Maar dat laatste zal wel aan mij liggen. Ik

merk dat ik vanwege mijn moeheid maar voor de helft meekrijg waar ze het over hebben. Misschien is het omdat ze wel erg veel woorden nodig hebben om iets heel simpels over te brengen.

‘Wie kan ons uit de brand helpen totdat Menno thuis is?’ zegt Lieke een beetje gespeeld. ‘Cat misschien?’

‘Nee,’ antwoordt Viv, ‘Dat kunnen we haar toch niet vragen? De afspraak is dat ze maandag begint.’

Waarom praten deze dames over me alsof ik er niet bij sta?

‘Ik zoek alvast het eerste adres op.’ Lieke pakt haar mobiel uit haar handtas en scrolt door haar berichten. ‘Wij kunnen deze *wedding of the year* absoluut niet mislopen.’

‘Vertel mij wat,’ snuift Viv terwijl ze op haar display kijkt. ‘O geweldig, moet je horen, nu is Menno ook nog pissig op me. Hij zegt dat het mijn eigen schuld is omdat ik de gezamenlijke agenda niet heb bijgewerkt.’

‘Mannen! Zo irritant,’ verzucht Lieke.

Viv klaagt hoofdschuddend verder: ‘Hij zegt wel dat hij zo snel mogelijk van kantoor vertrekt. Niet dat hij een tijd kan geven of zo, maar hij hoopt zo snel mogelijk.’

Ik kijk met grote ogen naar dit bizarre pingponggesprek. Waarom negeren ze me en vragen ze me niet gewoon of ik wil oppassen?

‘Menno doet vooral heel vaag. Daar hebben we niets aan,’ zegt Lieke afkeurend. Stiekem kijkt ze nog eens op haar allerliefst mijn kant op.

Ik ben behoorlijk brak, maar tegelijkertijd voel ik me gedwongen deze gekwelde vrouwen uit hun lijden te verlossen. Na een korte stilte zeg ik: ‘Zal ik ehm... dan maar per direct beginnen?’

Viv vouwt haar handen samen en zet die voor haar mond. ‘Zou dat kunnen? Ik weet dat het absurd is, maar het zou heel fijn zijn en de jongens zijn gewend om met een oppas te zijn. We zijn regelmatig weg.’

Ik kijk haar onderzoekend aan. Haar blauwe hertenogen zijn bijna net zo indrukwekkend als die van een Disney-prinses. Is ze werkelijk zo onschuldig of speelt ze dat alleen maar en is ze eerder een beetje uitgekookt?

Ik besluit haar het voordeel van de twijfel te geven en zeg dat het geen probleem is. Lieke geeft me een knipoog en mimet 'dank je wel'. 'Maar zou ik eerst deze zware rugtas ergens kwijt kunnen?'

'O my God, ja natuurlijk. Neem de trap naar de kelder, daar is jouw onderkomen voor de komende tijd. Dan zet ik ondertussen een lekker koffietje voor ons. Die kant op. *Be my guest.*' Viv wijst naar een glimmende witte trap en loopt daarna keuvelend met Lieke richting de keuken.

Ik kijk ze kort na en mompel zachtjes: 'De kelder?' Ik heb de afgelopen tijd in hutjes, tenten en slechte hotels gelogeed, maar een kelder heb ik nog nooit aangeboden gekregen.

Wanneer ik mijn voet op de eerste trede zet, klikt er automatisch een lamp aan. Onderaan de trap zijn twee deuren. Op de ene hangt een bordje met 'Wijn en voorraad' en op de andere een waarop 'Be my guest' staat.

Zodra ik de *Be my guest*-deur open, zoek ik op de tast het lichtknopje. Het is koel in de kamer en het ruikt er naar lavendel, citroen en hout. Een prettige geur. Zodra ik het licht gevonden heb, ontdek ik een ruimte die verre van een ongezellige kelder is. Hier is duidelijk een stylist aan het werk geweest of zou dat een van Vivs talenten zijn? Er staat een groot tweepersoonsbed in het midden van de kamer dat er zo aantrekkelijk uitziet dat ik er meteen op afloop. Ik zet mijn rugtas tegen het kleine houten bureau en plof daarna neer tussen de zachte velours kussens die netjes op een rij zijn uitgesteld. De deur naar de badkamer staat open en vanaf mijn bed kan ik zien dat er een bad is. 'Yes!' roep ik uit. Daar ga ik straks meteen gebruik van maken.

‘Kom je koffiedrinken, Cat?’ roept Lieke door het trapgat. ‘Of lig je al te tukken?’

Ik spring op van bed, neem nog een kort kijkje in de badkamer en roep terug dat ik er aankom.

Wanneer ik halverwege de trap ben, leunt ze over het hekje en zegt: ‘Mooi hè, daar heeft Viv toch maar even binnen drie dagen een gezellige logeerkamer van gemaakt. Knap toch?’

‘Het is prachtig.’

Ze tempert haar stem. ‘Het voelt wel suf om je nu al in een vreemd huis achter te laten. Voel je je echt goed genoeg om op te passen? Je hebt een enorme reis achter de rug. Maar als Viv en ik deze afspraak niet door laten gaan, lopen we de klus gegarandeerd mis. Sorry dat ik je voor het blok zet, maar als je het echt vervelend vindt dan kan ik een belronde doen om een oppasmeisje uit het dorp te regelen.’

Ik ga met een frons voor haar staan. ‘En gaat je dat denk je binnen tien minuten lukken?’

‘Ik denk het niet.’

‘Lieke, natuurlijk ben ik gesloopt, maar het is goed zo. Zeg gewoon dat je mijn hulp hard nodig hebt.’

‘Ik heb je hulp hard nodig,’ zegt ze met de bekende Lieke-pruillip en ze trekt me richting de woonkeuken. ‘Zoals je hoorde probeert Menno zo snel mogelijk thuis te zijn. Dank je wel, je bent echt een schat.’

‘En? Bevalt de kamer?’ Met een trotse glimlach zet Viv de mokken op de keukentafel. ‘Lieke zei dat je van latte houdt. Ik ben zelf meer een macchiato-meisje.’

‘Heerlijk.’ Ik pak de mok direct op. ‘En bedankt voor die hele Rituals-collectie in de badkamer. Dat is heel attent. Ik kan niet wachten om het een en ander uit te proberen.’

‘Graag gedaan.’ Ze neemt een slokje en kijkt me vragend aan. ‘Je

hebt vast nog geen rustig moment gehad om je mail te checken, maar klopt het dat ik nog geen reactie heb op mijn bericht van gisteren? Herinner je je nog dat Menno en ik wat afspraken op papier zouden zetten wat betreft de zorg voor de kinderen?’

‘Sorry, ik heb nog geen kans gehad mijn mail te openen sinds ik ben vertrokken. Kunnen we dat straks bespreken?’

‘Vandaag lukt zeker niet meer, maar lees het rustig door. Als er iets onduidelijk is, hoor ik het wel. Eén ding is wel alvast belangrijk om te melden dat hebben we je voorganger ook direct gezegd: als het niet klikt tussen jou en de jongens, dan snap je dat we je moeten laten gaan. Maar natuurlijk ga ik daar totaal niet van uit.’

‘Logisch. En over jullie kinderen gesproken. Zijn ze boven?’

‘Luus, Finn, komen!’ gilt Viv schel richting het plafond. ‘De nieuwe oppas is er, want ik moet zo weg. Ik vraag het maar één keer.’

‘Nee, we zijn bezig met de lego. Doei.’

‘Luus, ik wil dat jullie nú komen. Begrepen?’ roept ze wat onbeholpen. Er volgt geen reactie. Als ik mijn ouders ooit zo’n antwoord had gegeven, had ik de rest van mijn leven huisarrest gehad. Vivs kinderen zijn dus niet zo goed in luisteren. Dat wordt nog een leuke uitdaging.

Viv haalt haar hand door haar halflange blonde haar en neemt een zakelijke pose aan. ‘Ze komen er zo aan, hoor. In het kort dan toch maar eventjes de inhoud van die mail. Het komt erop neer dat je de jongens een aantal keer per week naar school brengt en ophaalt. Ze hebben soms een naschoolse activiteit en mijn lieve Finn moet elke week naar de kinderpsycholoog. Wanneer de jongens op school zitten, kun jij boodschappen doen en de hond uitlaten. De huishoudelijke werkzaamheden worden gedaan door iemand anders, dus verder ben je vrij om te doen wat je wil.’

Ik knik en probeer alles snel te verwerken, hoewel het allemaal eigenlijk heel overzichtelijk klonk.

‘Waar is Dunya nu eigenlijk?’ vraagt Lieke terwijl ze om zich heen kijkt.

‘Ze is met Menno mee naar kantoor.’ Viv zet haar mok in de vaatwasser en checkt de tijd op haar mobiel.

‘Dunya is werkelijk een schat van een labradoodle. Een echte kindervriend ook. Ik denk dat Nina er over een tijdje ook wel een-tje wil, leuk toch?’ Lieke legt haar hand op haar hart en kijkt me vragend aan, maar mijn gedachten zijn nog bij wat ik een halve minuut eerder hoorde. Moet zoonlief Finn al naar de psycholoog? Hij is toch nog maar kleuter?

De melodie van ‘Für Elise’ klinkt door de keuken. Viv zucht diep en neemt haar mobiel op met: ‘Ja hoi, bedankt maar niet heus... gelukkig was Cat zo aardig om aan te bieden op te passen.’ Ze temper haar stem, maar klinkt niet minder snibbig. ‘Nee Menno, natuurlijk heb ik haar niet gedwongen. Sorry hoor, jij bent degene die het laat afweten en jij bent niet met een oplossing gekomen, dus daarom heb ik het zo geregeld. Ik ga nu ophangen. Misschien zie ik je vanavond laat nog. Nee, ik moet echt gaan. Nee... nee... nee, tot later.’

Wanneer ik een wenkbrauw optrek naar Lieke, schudt die nonchalant haar hoofd. Ik hoef me blijkbaar geen zorgen te maken. Viv drukt het gesprek geïrriteerd weg en gaat voor me staan. ‘Cat, nogmaals duizendmaal dank. Morgenochtend bespreken we ook even de financiën. We zullen direct een voorschot op je salaris overmaken, dus vergeet je bankrekeningnummer niet te noteren.’

‘Dat is heel aardig van je.’

Viv slaat een wollen sjaal om haar schouders en zegt haastig: ‘O en ik heb een groentelasagne in de koelkast. Slechts een kwestie van opwarmen in de oven. De jongens zijn geen goede eters, maar

dit maaltje gaat er meestal wel in. En ik maak morgen American pancakes voor het ontbijt. Zeg dat maar tegen ze, dan zijn ze misschien wat meegaander. Maar alleen als het nodig is, hè?’

‘Prima,’ zeg ik, ‘Maar ik heb de jongens nog niet eens ontmoet –’

Lieke geeft me een kus op mijn wang. Haar dankbaarheid voelt een stuk oprechter. ‘En na dat pannenkoekenontbijt morgen kom je bij mij langs voor de auto en om mijn huis te bekijken. Jeetje Cat, ik ben zo ongelooflijk blij dat je dit wil doen. Onwijs bedankt.’

Ik blijf wat overrompeld bij het aanrecht staan en luister naar het geklets van de dames die totaal gefocust op hun missie het huis verlaten. Heb ik last van een enorme jetlag of bewegen zij zich voort in de vijfde versnelling?

‘Ik had die, geef terug, Finn,’ hoor ik vanaf de bovenverdieping. Na nog meer geschreeuw en gekrijs klinkt er een harde plof.

Ik neem een spurt naar de gang en ren de trap op. Wauw, dat zijn veel witte deuren. Ik besluit op het gehuil af te gaan. ‘Ehm, hallo daar, gaat het goed hier?’ zeg ik wanneer ik bij de openstaande deur van een typische jongenskamer aankom. De muren zijn donkerblauw en er hangen voornamelijk posters van robots en snelle wagens.

‘Wie ben jij?’ De langste van de twee jongens gaat meteen recht op staan. Zijn jongere broer veegt zijn tranen weg en staart me met zijn grote blauwe ogen aan. Hij heeft precies dezelfde ogen als zijn moeder.

‘Ik ben jullie nieuwe oppas. Als het goed is hebben jullie een foto van me gezien.’

Ze halen allebei tegelijk hun schouders op.

‘Hoe heet jij en waar is Noortje en waarom ben jij zo oud en –’

‘Wacht!’ Ik houd mijn hand op. ‘Ik geef eerst antwoord op die drie vragen en daarna mag je nog meer vragen.’

Hij werpt me een boze blik toe.

‘Ik ben Cat en dat komt van Catherina, maar dat is een beetje lang en ik vind het niet zo’n coole naam.’

‘Cat? Dat is ook een rare naam,’ mompelt hij en ik moet zeggen dat deze jongen wel lef heeft. Ik laat het gaan. Voor nu.

‘Ben jij dan Finn?’ vraag ik.

‘Nee, ik ben Luus, dat is Finn, maar hij praat niet.’

‘O ja, dat is waar, maar je hoort me wel, toch?’ Ik kijk hem glimlachend aan.

Finn knikt verlegen en gaat achter zijn grote broer staan.

‘Waar is mama?’ vraagt Luus.

‘Die riep net dat ze wegging. Heb je haar niet gehoord?’

‘Nee en waarom is Noortje er niet?’

‘Wie is Noortje?’

‘Ons buurmeisje, zij past heel vaak op.’

‘Ik weet niets van een buurmeisje, maar ik ben al eenendertig, dus ik kan ook oppassen.’ Ik kijk zo vriendelijk mogelijk, maar ondertussen kan ik Viv wel wurgen. Waarom heeft ze haar kinderen niet ingelicht over mijn komst?

Luus zegt vol onbegrip en een tikkeltje arrogant: ‘Mijn moeder is vijfendertig. Is oppassen dan jouw werk?’

‘Jep, en ik blijf bij jullie tot de zomervakantie.’ Al rondkijkend loop ik de kamer binnen. ‘Trouwens, wat een gave kamer. Mijn blik blijft hangen bij een poster van het heelal. ‘Ken je alle planeten uit je hoofd?’

Luus rolt lichtjes met zijn ogen en ik voel dat hij nauwlettend volgt waar ik allemaal naar kijk. ‘Hoe heet die planeet ook alweer?’ Ik wijs naar de bol met de baan eromheen. ‘Mercurus.’

‘Dat is Saturnus. Waar woon jij eigenlijk?’ Hij klinkt net zo ongeduldig als zijn moeder net.

‘In jullie kelder.’

‘Niet waar!’ roept hij uit.

Ik draai me om. ‘Het spijt me, toch is het waar.’

‘Maar mama had beloofd...’ Luus smijt de legoblokjes die hij in zijn hand heeft keihard op de grond. ‘De kelder zou een gameroom worden.’

‘Kun je niet hier gamen dan? Hier kun je ook heel veel vrienden kwijt? Ik schat dat de ruimte iets meer dan dertig vierkante meter moet zijn.’

‘Nee,’ is zijn korte, boze antwoord.

‘Of bijvoorbeeld... ehm... in die kamer daar.’ Ik wijs naar een van de kamers aan de overkant van de gang waarvan de deur half openstaat.

‘Die is van papa.’

‘O, oké, het lijkt me inderdaad niet handig om al je vriendjes in je vaders werkkamer te stoppen.’

‘En papa slaapt daar ook.’ Hij kijkt van me weg als ik mijn wenkbrauwen optrek. ‘Mama heeft gezegd dat we vanavond patat mogen. Ja toch, Finn?’

Ik kijk naar de kleine Finn, die zijn aandacht bij de enorme legoverzameling heeft in plaats van bij mijn aanwezigheid. Als Luus hem een por in zijn zij geeft, begint hij automatisch met zijn ogen te knippen. Gelukkig is hij niet zo’n geweldige leugenaar.

‘Hm.’ Ik vouw mijn armen over elkaar. ‘En wat moet ik dan met die lasagne die in de koelkast staat?’

‘Die is voor papa en jij mag die ook eten. Wij willen patat. Van Noortje mag dat altijd wel. Ga jij het halen?’

‘Nee sorry, dat vind ik zonde van al het werk dat je moeder in die lasagne heeft gestoken.’

‘Mama heeft dat eten bij Henry gehaald, hoor. Ze kan niet eens koken.’ Hij gaat op zijn hurken zitten en verzamelt een aantal groene legostenen.

Ik besluit mijn joker in te zetten. ‘Pannenkoeken bakken kan

jullie moeder gelukkig wel, want die staan morgenochtend op het menu.’

‘Beh, nee.’ Luus steekt zijn tong uit en maakt een vies gorgelend geluid.

Wanneer er een korte stilte valt, horen we ineens gestommel op de trap. De jongens kijken me verschrikt aan. ‘Hebben jullie ook een kat?’ fluister ik.

Finn gaat in één beweging rechtop staan en pakt de hand vast van zijn grote broer, die angstig zijn hoofd schudt. De kleuter begint zachtjes te snikken. Ik ga op mijn hurken voor hem zitten en zeg zo kalm mogelijk: ‘Ik ga kijken, het is vast niets. Als het iemand is die verdwaald is, dan stuur ik ’m gewoon weg of wij gaan weg. We blijven in ieder geval samen, dus blijf je goed luisteren?’

Wanneer hij robotachtig knikt, sta ik weer op en loop langzaam richting de overloop. Het gestommel is overgegaan in voetstappen. Mijn hartslag zit ook wat hoger dan gewoonlijk, maar ik spreek mezelf toe dat ik normaal moet doen - ik heb immers ook in de sloppenwijken van Brazilië gelopen zonder me gek te laten maken. Onderweg pak ik een honkbalknuppel mee die ik naast de hoogslaper zie staan. Het ding zal me niet echt helpen, want het is een opblaasbare versie, maar het is beter dan niets. Zodra ik de kamer uit loop bots ik tegen iets of iemand op. Ik geef een harde gil en houd de knuppel voor me uit zodat ik de mogelijke insluiper weg kan duwen of neer kan slaan.

‘Papa, jij bent het!’ roept Luus enthousiast en duwt me aan de kant wanneer hij zijn vader opmerkt. Ik leg zo snel mogelijk mijn ‘wapen’ aan de kant en trek mijn T-shirt recht. Papa Menno is gearriveerd. Hij zou toch veel later thuis zijn?

Terwijl hij zijn kinderen knuffelt, aai ik de morkakleurige labradoodle, die al kwispelend rondjes om me heen rent.

‘Zij is onze nieuwe oppas, maar we moeten van haar die vieze

lasagne eten en ze wou jou slaan.' Luus duwt zijn handen in zijn broekzak en kijkt erbij of ik compleet de sjaak ben.

'Hoi... ehm... ja, zoals je weet ben ik Cat van Vleuten en het klopt inderdaad, je vrouw zei dat er lasagne in de koelkast staat en het klopt ook dat ik je wilde slaan. Maar alleen natuurlijk omdat ik je kinderen wilde beschermen.' Ik geef een laf kuchje en steek mijn hand uit. 'Aangenaam.'

Hij schudt mijn hand met een lach. 'Leuk om je in het echt te ontmoeten. Menno Karstens, vader van deze twee boeven, en ik had hetzelfde gedaan als ik jou was geweest, dus dank je wel.'

'Papa!' roept Luus met enige frustratie.

'Helaas mannen, Cat heeft gelijk, er staat straks lasagne op het menu. Over een dik halfuur gaan we eten, dus ruimen jullie alvast op?'

Beide jongens lopen teleurgesteld terug de slaapkamer in sluiten de deur met een harde klap.

Drop dead gorgeous. Lieke heeft niets te veel gezegd. Ik had tijdens onze korte videocall wel gezien dat die Menno er goed uitzag, maar nu ik hem in het echt zie, kan ik oprecht zeggen dat deze man lijkt te zijn weggelopen van een of andere filmset. Hij is lang en breed, heeft donkerbruin golvend haar en bezit een kaaklijn van jewelste.

'Goed!' Menno kijkt ze hoofdschuddend na en blaast uit: 'Welkom in Barnshoeve en het spijt me zeer dat we je zo chaotisch hebben ontvangen. Niet bepaald gastvrij.'

'Het is oké. Mijn vertraagde vlucht hielp trouwens ook niet echt mee in jullie strakke planning.' Ik zak door mijn knieën om hun schattige hond weer te aaien die onrustig voor de deur zit te piepen. 'En dit is zeker Dunya. Wat een schatje.'

'Dit is ons derde kind, ja. Kan ik je een goed glas wijn aanbieden, terwijl ik het avondeten maak?'

Ik ga weer rechtop staan en knijp mijn ogen kort samen. ‘Je bedoelt de oven aandoen?’

‘Precies dat.’ Breeduit lachend opent hij de deur en geeft de hond een duwtje. ‘Luus, Dunya wil graag bij jullie in de kamer.’ Menno heeft naast die mooie lach ook een prachtige set rechte tanden. Bizar, alles aan hem is zo goed als perfect.

Wanneer we langs zijn werkkamer lopen, probeer ik een glimp op te vangen van het interieur. Geen bed, maar wel een klein met okergeel velours bekleed bankje. Is dat een slaapbank?

We gaan naar beneden en in het voorbijgaan werp ik een vluchtige blik op de grote zwart-witfoto’s die aan de muur hangen. De liefde staat hier centraal: Viv en Menno op hun huwelijksdag in een cabrio, Viv en Menno hand in hand op het strand, Luus die zijn babybroertje vasthoudt.

‘Oké, eens even kijken,’ zegt hij wanneer we voor de enorme koelkast staan. ‘Ik heb een witte verdejo koud staan, maar als je liever rood wil, loop ik even naar de kelder.’

‘Wit is prima.’ Ik neem plaats op een barkruk aan het kookeiland en volg Menno’s soepele bewegingen als hij de oven aanzet en twee glazen wijn inschenkt. Zijn lichtblauwe overhemd zit perfect strak om zijn bovenlijf en past goed bij de grijze corduroybroek die hij draagt.

‘Alsjeblieft, heb je eigenlijk last van een jetlag? Viv vertelde me dat je laatste bestemming Mexico was.’

‘Bijna goed,’ zeg ik lachend. ‘Ik zat in Peru. Ondanks het tijdsverschil voel ik me eigenlijk wel prima.’

‘Dat is fijn. Cheers.’ Hij gaat naast me zitten, tikt zijn glas tegen dat van mij en neemt in alle rust een slok, alsof hij er echt bewust van wil genieten. Dat is een goede eigenschap. ‘Geweldig hoor, de Inca Trail staat nog altijd op mijn bucketlist. Ik heb vroeger ook veel gereisd, maar Peru helaas overgeslagen. Misschien kan het wel

weer als de jongens wat ouder zijn.’

‘O, ik raad het je echt aan, ga er alsjeblieft een keer naartoe. De natuur in Peru is bijna te mooi om waar te zijn: smalle weggetjes, hoge heuvels met zicht op de besneeuwde bergtoppen van de Andes.’ Hij leunt belangstellend naar voren. ‘Moet ik doorgaan?’ Omdat hij glimlacht, vat ik dat op als een ja. ‘Tja, wat heb ik nog meer gezien: knusse dorpen met huisjes met rieten daken, meren met flamingo’s en kudde lama’s met herders in de allermooiste kledij.’

‘Was dat ook meteen het mooiste land dat je hebt gezien?’

‘Misschien wel, maar ik hoop eerlijk gezegd de mooiste plek nog te ontdekken. Dat vind ik zo’n fijne gedachte.’

‘Dat snap ik en voor mij klinkt het jaloersmakend. Ik heb begrepen dat je terug bent gekomen voor je zieke vader. Hoelang blijf je in Nederland?’ Hij legt zijn hand onder zijn kin en komt nog een stukje dichterbij. Wat een verschil met zijn vrouw. Viv stelde geen enkele geïnteresseerde vraag in die korte tijd dat ik haar sprak. Zij wil het overduidelijk zo zakelijk mogelijk houden.

‘Het ligt een beetje aan mijn vaders herstel, maar zodra het kan, ga ik weer op pad.’ Ik neem een slok. ‘Mmm lekker. Deze wijn is absoluut niet te vergelijken met de goedkope troep die ik vanwege mijn bescheiden budget het afgelopen anderhalf jaar voorgeschoteld heb gekregen.’

‘Het moet ook heftig zijn voor jou: je loopt onbezonnen rond aan de andere kant van de wereld en ineens zit je weer in het vliegtuig op weg naar huis.’

‘Absoluut’ Ik zucht en ben blij dat er eindelijk iemand is die zich in mijn gevoelens verplaatst. ‘Ondanks dat de relatie stroef is hebben m’n ouders me nodig. Ik heb geen keuze.’

‘Die heb je wel. Die hebben we altijd.’ Hij kijkt me indringend aan, ook terwijl hij een slok wijn neemt. Ik voel dat mijn wangen langzaam beginnen te gloeien en zoek snel naar iets anders om

naar te kijken. Waar is dat vrolijke huisdier wanneer je haar nodig hebt? Gelukkig ligt er een *Donald Duck* op de bar, met op de cover Katrien die een boeket stukslaat op de kop van Guus Geluk.

Menno vouwt zijn armen over elkaar en leunt weer naar achter. ‘Een keuze heb je altijd, maar het siert je dat je deze beslissing hebt genomen en je reisplannen niet hebt doorgezet.’

‘Dat zou wel heel egoïstisch zijn geweest. Ik heb ook geen broers of zussen die mijn ouders bij kunnen staan.’

Hij springt van de barkruk af als de oven begint te piepen. ‘En daarnaast, het zijn je vader en moeder. Die wil je in principe toch zo lang en zo vaak mogelijk in je buurt hebben?’

Ik knik maar zeg niets. Natuurlijk wens ik mijn ouders een fantastische gezondheid toe en van mij mogen ze honderd worden, maar onze relatie is op dit moment zo bekoeld dat ik het beeld van gezelligheid nauwelijks kan oproepen.

‘En nu moeten we vijftientig minuten wachten.’ Hij schuift de lasagne erin, sluit de oven en pakt de fles wijn weer op. ‘Na het eten kunnen de jongens je een uitgebreide *home tour* geven. Wil je nog een *refill*?’

‘Een halfje dan, want dit bevordert het herstel van mijn jetlag denk ik niet.’

‘Weet je wat?’ Menno schenkt het glas tot de helft vol. ‘Waarom ga je niet lekker ontspannen, dan roep ik je wanneer het eten klaar is. Ik maak er ook nog een rauwkostsalade bij.’

‘Weet je het zeker? Kan ik je echt nergens mee helpen?’

‘Dit lukt me prima en vergeet je wijn niet mee te nemen.’ Hij wijst richting de hal en glimlacht daar zeer hoffelijk bij. ‘Neem je tijd om te acclimatiseren.’

‘Dan ga ik mijn moment van acclimatiseren nuttig besteden. Ik trek zo snel mogelijk deze reiskleding uit en ga uitgebreid genieten van een warme douche waar ik mijn hele lichaam kan laten

ontspannen. Daar heb ik behoefte aan.' Ik leg teatraal en met een zwoele kreun mijn hand tegen mijn voorhoofd.

Hij staart me eventjes stilzwijgend aan. Naar mijn mening net iets te lang. Shit, ging ik te ver? Had ik dit niet moeten zeggen? Ik bedoel er natuurlijk niets mee, althans niets prikkelends, ondeugends of gewaagds, maar waarom voelt het dan alsof ik iets totaal absurds gezegd heb? Menno's gezichtsuitdrukking is neutraal, maar toch zie ik een bepaalde twinkeling in zijn ogen.

Ach, ik overdrijf. De intense blik van deze man is vast net zo onschuldig als mijn spontane opmerking van zojuist.